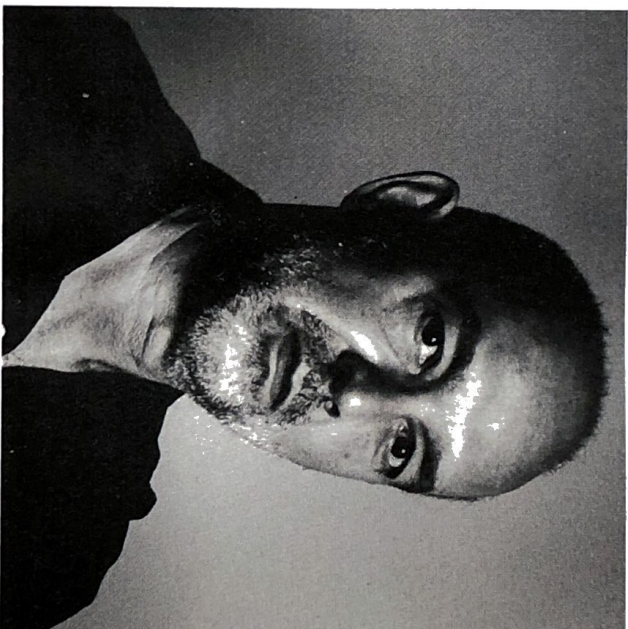

Mariabeeld met gebroken neus

Romanitels zijn soms even betekenisvol als intrigerend. Er kan al een synopsis in zitten zonder dat het verhaal meteen op straat wordt gegooid. Veel titels bestaan tegenwoordig trouwens uit een zinnetje, langer of korter. Zo ook *Op alles wat ik ben*, woorden die tijdens een dronk worden uitgesproken door Ellen, hoofdpersoon van de jongste roman van Peter WJ Brouwer.

En er is in Ellens geval heel wat om op te drinken. Ze heeft op dat moment twee geheime minnaars, Guy en Rico, is moeder van twee opgroeiende dochters, echtgenote van Marc, freelance journaliste en ze torst een beladen rooms verleden met zich mee. Een jeugd getekend door onder meer een tirannieke moeder die aan Mariaverering doet, een wat ondergeschoven vader, haar in kerkelijke machtsspelletjes verstrikte heeroom Marius, haar achternicht Hildagonda, een non aan wie Maria geregeld verschijnt, en haar grote, maar gefnuikte liefde Julian. (...) gaf ze toe aan Julian, dan werd ze verstoten. (...) Wanneer ze brak met Julian, zou dat een soort zelfvernietiging zijn.'

Een verscheurde ziel dus. Ze zet zich af tegen haar achtergrond en kan er tegelijk niet van loskomen. Het duidelijkst in dit verband zijn de spelletjes die ze later met haar minnaars speelt. Bij Guy gaat het om zonde in de vorm van overspel en bij 'biechtvader' Rico om boetedoening, een ranzig ritueel waarbij ze voor Rico neerknielt terwijl hij met een erectie voor haar oprijst. De lezer mag de rest zelf invullen. Zonder psychologie van de koude grond le-

Peter WJ Brouwer

FOTO PETER-BROUWER.COM

vert Brouwer een knap portret van zijn (anti)-heldin, dat door de treffende tekeningen van Albert Van Der Weide (de afbeelding op het omslag is ook van hem) een fraaie extra dimensie krijgt. Ellen wordt er nog levensechter van. En ze is al zo voelbaar verscheurd: 's Avonds had ze in de verduisterde woonkamer van haar huis een kaarsje opgestoken. Daarna had ze op The Cure staan dansen, het was verdriet en feest tegelijk geweest.'

Wie Brouwers vorige roman *Het oog van de Kranvogel* (2021) heeft gelezen, zal zijn bedachtzame opbouw herkennen. Hij begint in het

heden, wanneer Julian de kop weer lijkt op te steken, en daalt dan stapsgewijs af in Ellens jeugd (overtuigend tijdsbeeld van de jaren tachtig). Deze opbouw, moet gezegd, vraagt enig geduld, maar het siert de auteur dat hij zich niet laat opjagen door de wetten van een lekkere plot en alle tijd neemt om hier en daar de spanning flink op te voeren. Zo is er de wrijving tussen moeder en dochter, die tergend groeit en uiteindelijk tot slaande ruzie leidt. Daarbij gaat het Mariabeeld van moeder tegen de vlakte. Voortaan had Maria net zo'n beschadigde neus als de antieke beelden die Ellen op schoolreis in het oudheidkundig museum had gezien.'

Rake observatie, zoals zoveel, want er is bij Brouwer altijd sprake van een opmerkelijke precisie, poëtisch maar zonder stijbloempjes. In plaats daarvan een minimalisme dat klinkt en zingt en de lezer uitnodigt tot nieuwsgierig doorlezen. Waar gaat dat toch heen met Ellen? Heel gedurfd, wat Brouwer maakt van alles wat zij is.

PAUL GELLINGS

Peter WJ Brouwer:

Op alles wat ik ben
Met tekeningen van Albert Van Der Weide
In de Knipscheer, € 23,50

